

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa G. R.

przeciwko Szpitalowi Powiatowemu w S.

o wynagrodzenie za pracę, o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 19 grudnia 2018 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 17 lutego 2017 r., sygn. akt V Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2017 r., sygn. akt V Pa [...], Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w S. – w sprawie z powództwa G. R. przeciwko Szpitalowi Powiatowemu w S. o wynagrodzenie za pracę, o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych – oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w S. z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt V P [...], w którym Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powódki 512,34 zł wraz odsetkami ustawowymi oraz 1.367,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi; oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące: „a) charakteru

odnoszących się do poszczególnych lat kalendarzowych przyrostów wynagrodzeń pracowników na podstawie ustawy z dnia 16.12.1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw, co wynikało z art. 4 ust. 1 i art. 4a ust. 1 i 2 i innych przepisów tej ustawy; b) różnorodności tytułów do wzrostu (przyrostu) wynagrodzeń pracowników, w tym zwłaszcza wzrostu (przyrostu) wynagrodzeń w różnym czasie i zasadniczej niedopuszczalności zaliczania na przyrost wynagrodzenia z jednego tytułu - ustawy lub zmiany ustawy z dniem 1.1.2001 r. i w 2002 r. przyrostu (wzrostu) wynagrodzenia na podstawie innej ustawy z dnia 22.7.2006r. z dniem 1.1.2008r., a możliwości zbiegu tytułów do przyrostu (wzrostu) wynagrodzenia dokonywanego jedynie w tym samym czasie (w 2002r. z tytułu ustawowego wzrostu wynagrodzenia według wzoru (o kwotę 110.24 zł.) na podstawie art.4a ust. 2 wskazanej ustawy z dnia 16.12.1994r. i z tytułu wzrostu u powódki z dniem 1.10.2002r. na podstawie zakładowego regulaminu wynagradzania dodatku stażowego o 1% wynagrodzenia zasadniczego); c) skutków uchylecia z dniem 1.1.2010 r. ustawy z dnia 16.12.1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw i niedopuszczalności utraty przez pracowników, w tym powódkę, wskutek uchylecia tej ustawy nabytego przez nich prawa do wzrostu wynagrodzeń z dniem 1.1.2001r. i w 2002r. na podstawie art. 4a ust. 1 i 2 tej ustawy;”. Wskazano na „istniejącą potrzebę wykładni przedmiotowych przepisów prawnych art. 4 ust. 1 oraz art. 4a ust. 1 i 2 ustawy o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń..., jako budzących wciąż poważne wątpliwości w orzecznictwie sądów...”. W ocenie autora skargi: „skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż już z językowej wykładni jasno brzmiących przepisów art. 4 ust. 1 oraz art. 4a ustawy z dnia 16.12.1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców ...wynika, że w przepisach tych chodzi o przyrost wynagrodzeń pracowników realizowany w danym roku kalendarzowym, a również z zasad logiki i zasady ochrony praw nabytych, a także równości wszystkich wobec prawa i niedyskryminacji kogokolwiek z jakiegokolwiek przyczyny oraz równego traktowania pracowników, wynika niedopuszczalność i bezpodstawność zaliczenia powódce na wykonanie

ustawowego przyrostu wynagrodzenia z dniem 1.1.2001 r. i w 2002 r. (i to w drodze uczynionego dla zmuszonej do dochodzenia tego przyrostu wynagrodzenia powódki dyskryminującego ją wyjątku) przyrostu (wzrostu) wynagrodzenia na podstawie innej ustawy z dnia 22.7.2006r., o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom, w postaci powszechnej podwyżki wynagrodzeń, którą powódka wraz z innymi pracownikami pozwanego otrzymała z dniem 1.1.2008r. przy wliczeniu otrzymywanego od dnia 1.10.2006r. dodatku kwotowego 520,-zł. do wynagrodzenia zasadniczego (z jednoczesnym podwyższeniem tego wynagrodzenia o 30,-zł. miesięcznie), podobnie jak bezpodstawność i niedopuszczalność uznania, że skoro przedmiotowa ustawa o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw została z dniem 1.1.2010r. po 15-tu latach jej obowiązywania uchylona (w tym jako zastąpiona innymi odnoszącymi się do innych okresów aktami prawnymi), to nabyte na jej podstawie prawo do przyrostu (wzrostu) wynagrodzenia również zostało uchylone i powódce odebrane, skutkiem czego powódka rzekomo nie może już za okres po 2009 r. dochodzić od pozwanego wyrównania jej wynagrodzenia z tytułu niewykonania przez pozwanego wobec powódki należnego powódce na podstawie obowiązującej w latach 1995- 2009 ustawy przyrostu wynagrodzenia z dnia 1.1.2001r. i w 2002 r.;”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty

świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej autor skargi wiąże z naruszeniem tych samych przepisów prawa materialnego, z którymi łączy występowanie przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Taka konstrukcja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wadliwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przesłanki określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 (także pkt 2) i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964). W postanowieniu z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990, Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, budzi poważne zastrzeżenia. W uzasadnieniu powołanego postanowienia Sąd Najwyższy podkreślił, że w dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy zwracał już uwagę, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawa) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Jak wskazano w uzasadnieniu postanowienia z 21 października 2008 r., II PK 158/08, LEX nr 738506, przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą skargę kasacyjną podziela przedstawione wyżej stanowisko judykatury w zakresie omawianej kwestii.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.